

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1VCdo/2/2017
Identifikačné číslo spisu: 1111244410
Dátum vydania rozhodnutia: 19.04.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Emil Franciscy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1111244410.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veľkom senáte občianskoprávneho kolégia zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD., JUDr. Jána Šikutu, PhD., JUDr. Martina Vladika, JUDr. Emila Franciscyho, JUDr. Daniely Sučanskej a JUDr. Eleny Siebenstichovej, v spore žalobcu Ing. D. H., bývajúceho v H., zastúpeného advokátskou kanceláriou FUTEJ & Partners, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Radlinského č. 2, IČO: 35955341, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Národná banka Slovenska, so sídlom v Bratislave, Imricha Karvaša č. 1, IČO: 30844789, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 9 C 179/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. júla 2016 sp. zn. 8 Co 158/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa v konaní domáhal náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“). Tvrdil, že škoda mu vznikla zanedbaním náležitého bankového dohľadu Národnej banky Slovenska (ďalej len „NBS“) nad činnosťou Podielového družstva slovenské investície, ktorému zveril svoje financie za účelom ich zhodnotenia, zaznamenal však finančnú stratu, za ktorú zodpovedá štát.

2. Žalovaná namietala, že NBS zanedbala bankový dohľad.

3. Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 10. decembra 2015 č.k. 9 C 179/2011-151: a) zamietol návrh žalobcu na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie, b) zamietol žalobu, c) žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Výrok rozhodnutia vo veci samej odôvodnil neopodstatnenosťou žaloby danou tým, že NBS zanedbala bankový dohľad, v dôsledku čoho žalobca nemá právo na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.; tento výrok napadol žalobca

odvolaním.

4. Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 26. júla 2016 sp. zn. 8 Co 158/2016 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil a žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Potvrdzujúci výrok odôvodnil vecnou správnosťou skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie. O trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 CSP.

5. Proti potvrdzujúcemu výroku uvedeného rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie s tým, že: a) súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP), b) napadnutý rozsudok odvolacieho súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Podľa názoru dovolateľa sú rozhodnutia súdov oboch inštancií svojvoľné, arbitrárne, nepreskúmateľné, založené na nedostatočných skutkových zisteniach a ich nesprávnom právnom posúdení, ku ktorému došlo aj tým, že súdy opomenuli zohľadniť judikatúru, ktorá je pre neho priaznivá. V konaní predložené dôkazy jasne preukazujú, že NBS zanedbala náležitý bankový dohľad porušením povinností, výpočet ktorých obsahuje dovolanie. I keď rozsudok súdu prvej inštancie spočíval na nesprávnych záveroch, odvolací súd ho potvrdil ako vecne správny, pričom sa stotožnil s názorom, že k zanedbaniu bankového dohľadu nedošlo. Z týchto dôvodov dovolateľ žiadal napadnutý výrok rozsudku odvolacieho súdu zrušiť a vec v rozsahu zrušenia vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

6. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu zopakovala podstatnú časť svojej skoršej argumentácie. Navrhla nedôvodné dovolanie zamietnuť.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP).

8. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex.

8.1. Aj po zmene právnej úpravy civilného sporového konania (vrátane dovolacieho konania), ktorú priniesol CSP v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou, treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa CSP nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [k tomu porovnaj napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte uvádza v zátvorke odkaz na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky)].

8.2. Najvyšší súd v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 238/2013, 3 Cdo 44/2016, 5 Cdo 264/2014, 8 Cdo 13/2016).

9. Zo samej podstaty dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku vyplýva, že právnou úpravou, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých možno na podklade dovolania výnimočne prelomiť záväznosť a

nezmeniteľnosť rozhodnutia súdu predstavujúceho už res iudicata, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014). Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

10. Aj za účinnosti CSP je naďalej plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte uvádza v zátvorke odkaz na „ÚS“, ide o odkaz na rozhodnutie ústavného súdu príslušnej spisovej značky)].

11. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj nová právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

12. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

14. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

15. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

16. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

I.

17. Žalobca prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje popri sebe z ustanovenia § 420 CSP a (zároveň) aj z ustanovenia § 421 CSP.

18. Z doslovného znenia ustanovení CSP, ktoré sa vzťahujú na dovolacie konanie, nevyplýva jednoznačne, či prichádza do úvahy súbežné uplatnenie prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP, ako aj v zmysle § 421 CSP.

19. Najvyšší súd v rozhodnutí z 19. januára 2017 sp. zn. 8 Cdo 213/2016 skúmal prípustnosť dovolania podaného po 1. júli 2016, ktorú dovolateľ vyvodzoval súbežne z oboch uvedených ustanovení. Trojčlenný senát 8 C vo svojom rozhodnutí nevyjadril právny názor, podľa ktorého by bola nemožná takáto kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania; dovolanie odmietol s odôvodnením, že jeho prípustnosť nevyplýva ani z § 420 písm. f/ CSP, ani z § 421 ods. 1 CSP. Uvedený senát teda vychádzal z názoru, podľa ktorého dovolateľ môže vyvodzovať prípustnosť dovolania súbežne z týchto dvoch ustanovení.

20. V danej právnej veci trojčlenný senát 3 C najvyššieho súdu dospel pri svojom rozhodovaní k názoru, ktorý je odlišný od záverov senátu 8 C vyjadrených v rozhodnutí uvedenom v bode 19. tohto uznesenia. Podľa jeho názoru je takáto kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania vylúčená. Senát 3 C preto podľa § 48 ods. 1 CSP uznesením zo 6. marca 2017 sp. zn. 3 Cdo 8/2017 postúpil vec na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu (ďalej len „veľký senát“), pričom v uznesení o postúpení veci odôvodnil svoj odlišný právny názor.

II.

21. Veľký senát pri riešení otázky, či prípustnosť dovolania možno vyvodzovať popri sebe z § 420 CSP a z § 421 CSP, mal na zreteli, že v prípade nejasností o tom, ako treba vykladať jednotlivé ustanovenie zákona, musí súd spoľahlivo ustáliť účel existujúcej právnej normy, prípadne právnej normy, ktorú musí v súlade so zákonom vykladať postupom, ktorý predpokladá článok 4 ods. 2 CSP. Tento postup súdu musí viesť k rozumnému usporiadaniu procesných vzťahov zohľadňujúcemu stav a poznatky právnej náuky a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

22. Veľký senát pripomína, že k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska samotného textu zákona (i keby sa javil ako jednoznačný a určitý), ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona. Jazykový výklad môže totiž predstavovať len prvotné priblíženie sa k obsahu právnej normy, ktorej nositeľom je interpretovaný právny predpis; na overenie správnosti či nesprávosti výkladu alebo na jeho doplnenie či spresnenie potom slúžia ostatné interpretačné prístupy postavené na roveň gramatickému výkladu, v tomto prípade logický, systematický a teleologický výklad, ktoré sú spôsobilé v kontexte racionálnej argumentácie predstavovať významný konektív pri zistení obsahu a zmyslu aplikovanej právnej normy (I. ÚS 351/2010). Teleologický výklad predstavuje v súčasnosti prioritovaný spôsob interpretácie zákonného textu.

22.1. Pri použití vyššie spomenutých metód výkladu sa do popredia dostáva význam toho, že právna úprava dovolania a dovolacieho konania v CSP prešla zásadnou koncepciou zmenou. Zákonodarcu bol postavený pred neľahkú úlohu vybrať optimálny model preskúmania rozhodnutia odvolacieho súdu. Preto bolo potrebné zdefinovať úlohy, aké má dovolanie v novom civilnom procese plniť. Na základe teoretických úvah, doterajších skúseností súdnej praxe a na základe rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva sa určili dve základné úlohy, ktoré má dovolanie plniť. Ide o: a) nápravu najzávažnejších procesných pochybení a b) riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry.

22.2. Podľa právneho názoru veľkého senátu niet pochyb o tom, že dovolanie, ktoré vo všeobecnej (nekonkrétnej) rovine predstavuje procesnoprávny inštitút civilného sporového konania ako takého, je procesný nástroj zákonodarcom právne zvolený a upravený tak, aby bol spôsobilý plniť obe uvedené úlohy. To však neplatí v konkrétnom civilnom sporovom konaní, v ktorom dovolací súd rozhoduje o dovolaní podanom konkrétnym žalobcom alebo žalovaným; v takom prípade dovolanie - z dôvodov uvedených ďalej - môže plniť len jednu z týchto úloh. Súbežné plnenie oboch funkčných úloh dovolania v jednom (tom istom) dovolacom konaní je vylúčené. Je preto na dovolateľovi, aby sa po svojom náležitom zvážení rozhodol, ktorú z týchto úloh má ním podané dovolanie plniť.

23. V bode 22.1. sú vysvetlené dôvody, so zreteľom na ktoré CSP koncipuje dovolanie od 1. júla 2016 ako mimoriadny opravný prostriedok procesnej strany, ktorý vykazuje znaky duality úloh a cieľov. Oba póly (protipóly) funkčnej stránky dovolania treba mať na zreteli a v každej individuálnej veci starostlivo diferencovať, ktorú úlohu nielen má, ale aj môže - podľa argumentácie dovolateľa - dovolanie plniť. Táto dualita rozhodne neznamená, že by to isté dovolanie mohlo mať v jednom dovolacom konaní za cieľ súbežne nápravu procesných väd zmätočnosti, ako aj nápravu nesprávností v právnom posúdení veci (k tomu vid' ďalej najmä body 29. až 32.).

24. Právna úprava civilného sporového konania účinná od 1. júla 2016 nanovo a v porovnaní s predchádzajúcou úpravou odlišne (prísnejšie) formuluje náležitosti dovolania.

24.1. Oproti úprave účinnej pred uvedeným dňom ide nová právna úprava ďalej v tom zmysle, že už nevyžaduje len to, aby bol dovolateľ - fyzická osoba, ktorá nemá právnické vzdelanie (poznámka dovolacieho súdu: ďalší text tohto uznesenia sa týka takýchto dovolateľov) zastúpený advokátom, ale aj to, aby už podané dovolanie bolo spísané advokátom (§ 429 ods. 1 veta druhá CSP). Zmyslom tejto právnej úpravy je vytvoriť v civilnom sporovom konaní procesný filter na zjavne neopodstatnené, neprípustné, protirečivé alebo rozporuplné dovolania a zabezpečiť, aby podané dovolanie malo všetky potrebné náležitosti. Zreteľným zámerom, ktorý vychádzal z poznania negatív predchádzajúcej právnej úpravy, je regulácia vysokého počtu problematicky formulovaných dovolaní, ale tiež preventívne pôsobenie na advokátov potenciálnych dovolateľov, aby sa náležitosťami dovolania (vrátane vymedzenia dôvodu, z ktorého sa vyvodzuje jeho prípustnosť) zaoberali s potrebnou zodpovednosťou. Zákonodarcia tým reagoval na doterajšie poznatky súdnej praxe, v ktorej sa neustále a opakovane vyskytovali dovolania, v ktorých dovolatelia vyvodzovali hypotetické dôvody prípustnosti dovolania a súbežne namietali všetky právnu úpravou predpokladané dôvody prípustnosti dovolania, pričom neraz bolo celkom zrejmé, že dovolanie nie je podané s istotou, ale len „pre istotu“. Nová práva úprava chce preto zabrániť tomu, aby boli podávané dovolania, ktoré sledujú ciele nezodpovedajúce povahe a účelu dovolacieho konania.

24.2. Nová právna úprava má napomôcť tomu, aby sa v civilných veciach mohol najvyšší súd naplno venovať tomu, čo je z hľadiska jeho postavenia, poslania a úloh najpodstatnejšie - zjednocovaniu rozhodovania všeobecných súdov Slovenskej republiky. Plnenie tejto úlohy je bezpochyby podmienené kvalitou procesných úkonov strán sporu urobených v dovolacom konaní. Pri novom koncipovaní náležitostí dovolania sa vychádzalo z presvedčenia, že v osobe advokáta spisujúceho dovolanie, v profesionálnom vybavení tohto kvalifikovaného zástupcu dovolateľa a v jeho odborných skúsenostiach a schopnostiach sú dané predpoklady pre dosiahnutie cieľov novo koncipovanej úpravy dovolacieho konania. Je na takto zastúpenom dovolateľovi, aby dovolanie podával uvážlivo, s plným vedomím limitov vyplývajúcich z právnej úpravy dovolacieho konania, ako aj so všetkou zodpovednosťou zohľadňujúcou možné procesné dôsledky, ktoré nastanú vtedy, keď je dovolanie neprípustné alebo podané nedôvodne, rozporuplne alebo neefektívne. Prípustnosť dovolania má byť vždy vyvodzovaná z individuálnych okolností sporu. Dovolanie má byť „šité na daný prípad“, nie podávané „pre každý prípad“. Je potrebné, aby dovolateľ pri zvažovaní podania dovolania mal na zreteli nie iba doslovné znenie jednotlivých ustanovení CSP upravujúcich prípustnosť dovolania, ale aj zmysel a účel týchto ustanovení, ich vnútornú logiku, previazanosť a tiež podmienenosť, ktorá vo viacerých smeroch zužuje argumentačný priestor dovolateľa a v niektorých prípadoch vylučuje súbežné uplatnenie dôvodov prípustnosti dovolania (rovnako dovolacích dôvodov).

24.3. Zámerom právnej úpravy dovolania účinnej od 1. júla 2016 je vytvoriť procesné predpoklady rýchlej a efektívnej nápravy nesprávností procesnoprávnej a hmotnoprávnej povahy pri súčasnom rešpektovaní osobitnej povahy konania o tomto mimoriadnom opravnom prostriedku, v ktorom sa tiež - dokonca v porovnaní s konaním o riadnom opravnom prostriedku ešte výraznejšie - musí uplatňovať princíp hospodárnosti konania.

25. Nová právna úprava civilného sporového procesu viacerými ustanoveniami zvýrazňuje (a oproti predchádzajúcej úprave na vyššiu úroveň stavia) uplatnenie dispozičného princípu, ktorý je jedným zo základných princípov civilného sporového konania (porovnaj najmä článok 7 CSP). Táto zásada sa bezvýhradne uplatňuje aj v dovolacom konaní. Je výlučne súčasťou autonómie strany sporu, či sa rozhodne podať alebo nepodať dovolanie. Ak sa však rozhodne, že dovolanie podá, musí počítať s tým,

že dispozičný princíp sa v dovolacom konaní výrazne oslabuje v prospech princípu procesnej ekonómie. Oslabenie dispozičného princípu je dané výnimočnou povahou dovolania a účelom tohto mimoriadneho opravného prostriedku.

26. Podľa predchádzajúcej právnej úpravy bolo dovolanie v zásade prípustné z dvoch dôvodov (z dôvodu procesnej vady zmätočnosti a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia). Rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít, potrebu zohľadnenia ktorej zákonodarca osobitne vyjadril v článku 4 ods. 2 CSP, sa ustálila na tom, že ak je daný prvý z týchto dôvodov, dovolací súd sa už druhým z nich nezaobera. CSP *expressis verbis* neuvádza, či dovolateľ môže alebo nemôže vyvodzovať prípustnosť svojho dovolania zároveň z § 420 CSP a z § 421 CSP.

27. Dovolací súd sa napriek vyššie uvedenej nejednoznačnosti nemôže - v rámci vymedzenom zákonom - zbaviť svojej povinnosti poskytnúť ochranu subjektívnemu právu. S poukazom na zákaz odmietnutia spravodlivosti (*denegatio iustitiae*) musí takú nejasnosť alebo nejednoznačnosť preklenúť výkladom. Pri oboznamovaní sa s obsahom dovolania, prípustnosť ktorého dovolateľ vyvodzuje, dokladá a argumentačne odôvodňuje súbežne z § 420 a § 421 CSP, dovolací súd neprehliada argumentáciu procesnej strany vyjadrenú advokátom v ním spísanom dovolaní, túto argumentáciu zohľadňuje a berie na zreteľ, musí ju však nevyhnutne podrobiť analýze, na základe výsledku ktorej potom musí uskutočniť selekciu dovolacej argumentácie z hľadiska jej relevantnosti pre konkrétne dovolacie konanie. Nová právna úprava nevytvára dovolateľovi priestor na to, aby v dovolacom konaní či už z dôvodu neistoty alebo nedostatku úplného presvedčenia o správnosti svojej dovolacej argumentácie pokusne uplatňoval popri sebe rozmanité, so sporom vecne nesúvisiace, hypotetické alebo navzájom sa vylučujúce dôvody a skúšal, ako budú prijaté dovolacím súdom.

28. Súbežné uplatnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP a podľa § 421 CSP vedie k tomu, že dovolací súd zohľadní síce celú dovolaciu argumentáciu, za základ pre svoje rozhodnutie - a to z celkom zreteľných logických dôvodov vyplývajúcich zo vzájomného vzťahu týchto ustanovení CSP - ju ale nemôže vziať v celej jej šírke. Takýto prístup, napokon, zodpovedá už doterajšej, ustálenej rozhodovacej praxi najvyšších súdnych autorít. Pokiaľ dovolateľ zvolí kombináciu týchto dôvodov prípustnosti dovolania, dovolací súd (na jednej strane) nemôže posudzovať prípustnosť dovolania z hľadiska oboch týchto ustanovení, no (na druhej strane) si nemôže - len na základe svojej úvahy - ľubovoľne „vyberať“, podľa ktorého ustanovenia bude skúmať, či je dovolanie prípustné. Právne úvahy dovolacieho súdu musia aj pri takej dovolacej argumentácii zodpovedať funkčnej stránke dovolania, ako aj účelu, logike a korelácii týchto ustanovení.

29. Ani za predchádzajúcej právnej úpravy nebol dovolací súd povinný posúdiť vždy opodstatnenosť dovolacej argumentácie v celej jej šírke. Vady zmätočnosti boli už podľa tejto právnej úpravy považované za procesné pochybenia najzásadnejšej povahy, ktoré boli rozhodovacou praxou a tiež právnou teóriou považované za natoľko závažné, že dovolací súd po závere o ich existencii dovolaním napadnuté rozhodnutia rušil bez toho, aby ich posudzoval z hľadiska správnosti v nich zaujatých právnych záverov. Existencia procesných väd zmätočnosti uvedených v § 420 CSP zakladá prípustnosť dovolania a zároveň jeho opodstatnenosť. So zreteľom na túto povahu a procesné dôsledky každej z väd zmätočnosti vedie súbežné uplatnenie oboch dôvodov prípustnosti dovolania (§ 420 CSP a § 421 CSP) k tomu, že dovolací súd sa obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 CSP. Pokiaľ by postupoval inak (a skúmal opodstatnenosť uplatnenia dovolacieho dôvodu ešte aj podľa § 421 CSP), prehliadal by zreteľné vnútorné protirečenie argumentácie samotného dovolateľa, ktoré spočíva v tom, že dovolateľ poukazujúci na nesprávne právne posúdenie súbežne tvrdí existenciu takého mimoriadne závažného a neprehliadnuteľného dôvodu (existenciu vady zmätočnosti), pre ktorý napadnuté rozhodnutie nemalo byť vôbec vydané.

30. I keby bola v niektorom odvolacom konaní riešená právna otázka mimoriadne zaujímavá, aktuálna a pre prax všeobecných súdov osobitne významná, ktorá bola prípadne odvolacím súdom spracovaná na najvyššej odbornej úrovni, nemôže byť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré vôbec nemalo byť vydané (lebo došlo k vade zmätočnosti uvedenej v § 420 CSP), podkladom pre najvyšším súdom uskutočnené

posúdenie z hľadiska toho, či došlo k odklonu riešenia tejto otázky od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), alebo či ide o otázku dosiaľ nevyriešenú dovolacím súdom (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), alebo či je táto otázka dovolacím súdom riešená rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP).

31. Dovolenie nemôže byť úspešne založené na argumentácii týkajúcej sa nesprávnosti právneho posúdenia odvolacieho súdu v niektorej právnej otázke (§ 421 CSP), keď je v ňom súbežne uplatnená (protirečivá) argumentácia dovolateľa, podľa ktorej odvolací súd za daného procesného stavu (zmätočnosti) vôbec nemal prikročiť k právnemu posúdeniu ako takému.

32. Ako poznámku k vyššie uvedenému treba uviesť, že ak je v dovolaní uplatnený dôvod prípustnosti dovolania podľa oboch spomínaných ustanovení, súd nevyvíja žiadnu procesnú iniciatívu smerujúcu na odstránenie rozporov alebo protirečení dovolacej argumentácie. Jediný prípad, v ktorom súd výnimočne vedie dovolateľa k tomu, aby dovolanie niečím doplnil alebo nedostatok niečoho v dovolacom konaní odstránil, vyplýva totiž z § 436 ods. 1 CSP.

33. V danom prípade veľký senát, vychádzajúc z vyššie uvedených právnych náhľadov a stotožniac sa s právnymi závermi trojčlenného senátu 3 C, ktoré boli odôvodnené v uznesení o postúpení veci (§ 48 ods. 1 CSP), posudzoval prípustnosť dovolania žalobcu (viď ďalej časť IV.) iba z hľadiska ním tvrdenej procesnej vady zmätočnosti (§ 420 CSP); v rámci dovolacieho prieskumu teda nepristúpil (z už vyššie uvedených dôvodov nemohol pristúpiť) k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia dovolateľa, že jeho mimoriadny opravný prostriedok je prípustný tiež podľa § 421 CSP.

III.

34. So zreteľom na podstatu a zmysel tohto uznesenia veľkého senátu, ako aj jeho význam a dopad pre aplikačnú prax, veľký senát v záujme komplexnejšieho vysvetlenia svojho právneho náhľadu na jednotlivé dôvody prípustnosti dovolania upravené v CSP uvádza nasledovné:

35. Platná právna úprava prípustnosti dovolania z dôvodu vady zmätočnosti (§ 420 písm. a/ až f/ CSP) je síce navonok podobná (z hľadiska textu sčasti zhodná) predchádzajúcej právnej úprave prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. a/ až f/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), svojím zmyslom a účelom sa však od nej diametrálne (principiálne) líši. Kľúčový význam tu zohráva celková koncepcia novej úpravy dovolania a dovolacieho konania, nový prístup k zadefinovaniu funkčnej úlohy dovolania a zvýšený stupeň procesnej zodpovednosti dovolateľa za výsledok dovolacieho konania. Osobitne významnou je skutočnosť, že v konaní o dovolaní podanom po 1. júli 2016 už dovolací súd nemá povinnosť (ani možnosť) ex offio skúmať, či v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti. Ide o zásadnú a mimoriadne dôležitú koncepčnú zmenu, ktorá má dopad nielen z hľadiska dovolacieho súdu (jeho prístupu k posudzovaniu otázky existencie najzávažnejších procesných väd), ale aj z hľadiska prístupu advokáta spisujúceho dovolanie (z čoho bude vyvodzovať procesnú vadu zmätočnosti). So zreteľom na túto zásadnú až prelomovú zmenu nemožno ustanovenie § 420 písm. a/ až f/ CSP aplikovať a interpretovať spôsobom, ktorým bol aplikovaný a interpretovaný § 237 ods. 1 písm. a/ až f/ O.s.p.

35.1. Za predchádzajúcej právnej úpravy, ktorá ukladala dovolaciemu súdu povinnosť prihliadať na procesné vady zmätočnosti ex offio (viď § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.), nemusel dovolateľ tieto vady namietat' a bolo v podstate bez určujúceho významu, či na ne v dovolaní (ne)poukázal. Bolo totiž na dovolacom súde, aby na vady tejto povahy sám (ex offio) prihliadol. Nová právna úprava presunula ťažisko tvrdenia a preukazovania vady zmätočnosti na dovolateľa zastúpeného advokátom. Limity posúdenia prípustnosti dovolania určuje dovolateľ obsahom dovolania.

35.2. Podľa predchádzajúcej právnej úpravy sa v praxi dovolacieho súdu vyskytovali dovolania, v ktorých boli súbežne (popri sebe) namietané viaceré procesné vady zmätočnosti. Vzhľadom na to, že na vady tejto povahy prihliadal dovolací súd aj ex offio, nemala legislatívne vyjadrená postupnosť usporiadania dôvodov prípustnosti dovolania uvedených v § 237 ods. 1 písm. a/ až f/ O.s.p. taký význam, aký má legislatívne vyjadrená postupnosť usporiadania dôvodov prípustnosti dovolania v

zmysle § 420 písm. a/ až f/ CSP.

36. Zásada, podľa ktorej dovolateľ nemôže uplatniť popri sebe viaceré, navzájom protichodné alebo logicky sa vylučujúce dôvody prípustnosti dovolania, sa neuplatňuje iba vo vzájomnom (horizontálnom) vzťahu ustanovení § 420 CSP a § 421 CSP, ale tiež vo vnútri týchto ustanovení [vo vertikálnom usporiadaní jednotlivých dôvodov prípustnosti dovolania v rámci toho istého ustanovenia (samostatne v rámci § 420 CSP a v rámci § 421 CSP)].

37. Pri skúmaní prípustnosti dovolania z dôvodu zmätočnosti (§ 420 CSP) treba vychádzať z toho, čo sa uvádza v dovolaní spísanom advokátom.

37.1. Pokiaľ dovolanie nevysvetľuje, konkrétne z čoho (z ktorej procesnej nesprávnosti) sa vyvodzuje v ňom namietaná vada tejto povahy, ide o dovolanie nemajúce predpísané náležitosti.

37.2. Ak sa v dovolaní namieta viacero procesných väd zmätočnosti, dovolací súd pri posudzovaní prípustnosti tohto mimoriadneho opravného prostriedku musí zvážiť, či sú jednotlivé aspekty tvrdených dôvodov prípustnosti dovolania kompatibilné alebo či sa snád' navzájom nevylučujú.

38. V prípade dovolacej argumentácie, podľa ktorej v určitom spore došlo súbežne k viacerým, zákonom samostatne kvalifikovaným vadám zmätočnosti, musí vziať dovolací súd na zreteľ, že jednotlivé dôvody prípustnosti dovolania nie sú v § 420 písm. a/ až f/ CSP vymedzené náhodne, v poradí, ktoré by nemalo logické opodstatnenie, vnútornú väzbu, previazanosť a podmienenosť.

38.1. Legislatívne usporiadanie dôvodov prípustnosti dovolania postupne (významovo zostupne) vymenovaných v § 420 písm. a/ až f/ CSP, zreteľne vyjadruje vyšší stupeň intenzity procesnej chyby súdu a tiež významovú nadradenosť dôvodu zmätočnosti uvedeného v prednejšom poradí pred dôvodmi prípustnosti vymenovanými v ďalšom poradí. V dôsledku takéhoto usporiadania platí, že pri argumentácii dovolateľa týkajúcej sa procesnej vady zmätočnosti uvedenej v prednejšom poradí už nemá opodstatnenie ďalšia argumentácia týkajúca sa procesnej vady zmätočnosti uvedenej v nasledujúcom poradí.

38.2. Pri zohľadnení požiadavky, aby dovolanie spísané advokátom bolo podané uvážlivo, s plným presvedčením a istotou o opodstatnenosti v ňom uvedených argumentov, ako aj s vedomím všetkej (procesnej) zodpovednosti dovolateľa za obsah a kvalitu spracovania dovolania, je zrejmé, že do rozporu s účelom a zmyslom dovolacieho konania sa dostáva napríklad dovolanie v časti tvrdiacej prejednanie a rozhodovanie veci vylúčeným sudcom (§ 420 písm. e/ CSP) vtedy, keď sa v ňom zároveň v inej časti namieta, že súd vôbec nemal právomoc vec prejednať a rozhodnúť (§ 420 písm. a/ CSP). Podobne je to aj pri argumentácii dovolateľa, podľa ktorej v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP (znemožňujúcej procesnej strane uskutočňovanie jej patriacich procesných práv), pokiaľ dovolateľ súbežne uvádza, že súd s danou „procesnou stranou“ nemal vôbec konať, lebo právne neexistovala - nemala procesnú subjektivitu (§ 420 písm. b/ CSP).

39. Pokiaľ dovolateľ, uvedomujúc si závažnosť svojej argumentácie a jej procesných dôsledkov, uvedie pre účely dovolacieho konania, že prípustnosť jeho dovolania vyplýva zároveň z viacerých dôvodov zmätočnosti, dovolací súd sa obmedzí len na posúdenie relevantnosti tej dovolacej argumentácie, ktorá sa týka dovolateľom namietanej vady zmätočnosti upravenej v ustanovení § 420 písm. a/ až f/ CSP v prednejšom poradí. V takom prípade už - bez ohľadu na úspešnosť alebo neúspešnosť uplatnenia dôvodu prípustnosti dovolania uvedeného na prednejšom mieste - neskúma opodstatnenosť tvrdenia dovolateľa o existencii procesnej vady upravenej v § 420 CSP v ďalšom poradí.

IV.

40. Žalobca v danom prípade tvrdí, že napadnutý rozsudok bol vydaný v konaní, v ktorom došlo k procesnej vade zmätočnosti uvedenej v § 420 CSP.

40.1. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu do 30. júna 2016 považovala za vady zmätočnosti najzávažnejšie procesné nesprávnosti, ktoré bez ďalšieho viedli k zrušeniu napadnutého rozhodnutia (1 Cdo 345/2014, 2 Cdo 43/2012, 3 Cdo 98/2005, 4 Cdo 344/2014, 5 Cdo 101/2015, 6 Cdo 292/2013, 7 Cdo 500/2014, 8 ECdo 259/2014).

40.2. Aj za účinnosti novej právnej úpravy je aktuálny právny názor, podľa ktorého prípustnosť

dovolania nezakladá tvrdenie dovolateľa o existencii vady zmätočnosti, ale len zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 127/2012, 2 Cdo 609/2015, 3 Cdo 29/2016, 4 Cdo 133/2015, 5 Cdo 467/2014, 6 Cdo 5/2014, 7 Cdo 7/2016, 8 Cdo 450/2015).

41. Podľa presvedčenia žalobcu je jeho mimoriadny opravný prostriedok prípustný podľa § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

41.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

41.2. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariača možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

41.3. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ nemôže byť ani časť rozhodnutia (jeho odôvodnenie), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013).

41.4. Podľa právneho názoru veľkého senátu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

42. Dovolateľ tvrdí, že napadnutý rozsudok je nedostatočne odôvodnený a nepreskúmateľný a že ním namietaná okolnosť zakladá vadu zmätočnosti. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) ale zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality odôvodnenia) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila (len) tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Vada tejto povahy nebola považovaná za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania. S tým názorom sa stotožnil aj ústavný súd (I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

42.1. Na záse, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Podľa právneho názoru veľkého senátu sa zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, nedotkli podstaty a zmyslu tohto stanoviska; vzhľadom na to treba toto stanovisko považovať za aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po uvedenom dni.

42.2. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých

(extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery; medziiným uviedol dôvody, so zreteľom na ktoré dospel k záveru, že NBS nezanedbala bankový dohľad. Je celkom zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol; odôvodnenie jeho rozhodnutia má náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

43. K ďalšej dovolacej argumentácii najvyšší súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

43.1. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

43.2. Podľa právneho názoru veľkého senátu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

44. Pokiaľ dovolateľ súdom vytýka niektoré nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, prípadne nesprávnosť hodnotenia výsledkov dokazovania, dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Nová právna úprava na podstate uvedeného nič nezmenila.

45. Veľký senát vo vecnej väzbe k predchádzajúcim bodom pripomína právne závery ústavného súdu obsiahnuté v jeho rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014, ktoré sa síce týkalo právneho stavu existujúceho do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne a v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu plne uplatniteľné aj po uvedenom dni. S poukázaním na naďalej použiteľné právne závery ústavného súdu vyjadrené v predmetnom rozhodnutí najvyšší súd konštatuje, že v právnych veciach, na ktoré sa vzťahuje nová procesná úprava účinná od 1. júla 2016, je opodstatnený názor, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

V.

46. Veľký senát, právny názor ktorého vyjadrený v tomto rozhodnutí je pre senáty najvyššieho súdu záväzný (§ 48 ods. 3 veta prvá CSP), uzatvára, že:

46.1. Kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP a § 421 CSP je neprípustná.

46.2. Ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa oboch uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 CSP.

46.3. Ak sú v dovolaní uplatnené viaceré vady zmätočnosti uvedené v § 420 písm. a/ až f/ CSP,

dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej procesnej vady zmätočnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste.

VI.

47. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobcu je procesne neprípustné; vzhľadom na to jeho dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

48. Dovolací súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

49. Toto rozhodnutie prijal veľký senát pomerom hlasov 7 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.